SOLIDARITET

Organ for den syndikalistiske Arbejderbevægelse i Danmark.

Tilsluttet Internationale Arbejder-Association (I. A. A.)

Nr. 5 | Maj 1925. | 1. Aargang.

FORAAR

Ambulancen standser udenfor et Arbejderkompleks. — — En Skare Smaaborn stirrer nysgerrigt efter Portørerne, som skubber deres Byrde, en syg Kvinde, ind i Vognen, og bort gaar det gennem Snesjap og Pløre til Hospitalet. —

— — —

Efter den store Operation ligger hun stille og hviler saa dejligt i den kølige snehvide Seng — Livet, der kun holdes oppe af stimulerende Indsprøjtninger, vender langsomt tilbage og det tynde Blod pulserer roligere gennem Aarerne. — Den lille Kvinde ligger saa stille, saa stille, men Tankerne arbejder febrilsk bag den hvide Pande — det er ligesom de trætte magre Fingre dirrer af Spænding og Lyst til at udføre noget nyttigt.

— Hvorledes mon det gaar derhjemme?

Har Fa'er noget Arbejde? Faar Børnene Mad? Mon den Laaneseddel paa Grethes Foraarstøj blev fornyet? I Kredsløb gaar alle de mange Tanker. Helst sprang hun ud af Sengen og lige hjem for at arbejde, slide og slæbe. Og her paa Hospitalet har hun det dog saa uendelig godt. Hvile —!

I Besøgstiden kommer hendes store Pige, de taler ivrig sammen. Mo'er giver Raad, forklarer, giver Ordrer, dirigerer hele Hjemmet fra Sygesengen. Da Besøgstiden er forbi, falder hun sammen af dødelig Træthed. — —

— — —

Det er Foraar!

Alle de smaa Blomster udenfor Hospitalsmuren aabner deres Bægre og rækker deres Støvdragere som bitte smaa Alfehænder op mod den milde Majsol. Smaapigerne spiller med Nipsenaale og Drengene spiller Klink, de rusler med mange sære Armsving Janterne fra de lukkede Hænder højt op i Luften. Fuglesangen lyder som blide Akkorder af og til overdøvet af Sporvognenes Klemten og Bilernes hæse Tuden. Ekkoet af Dagens travle Liv.

Mo'er kommer ud fra Hospitalet! Faéer og Grethe hænger ved hver sin Arm. Fuld af Glæde og Livsmod med lidt trætte Ben gaar det hjem til Slid og Slæb, Fattigdom og evig Spekulation og dog trods alt et forjættende Haab om bedre Tider. — —

Hvilke etiske Værdier. Hvilken Livsdrift. Hvilket forjættende Haab ligger der ikke gemt i vor arbejdende Klasses Mænd og Kvinder:

Den tapre lille Husmoder, der paa Grænsen mellem Liv og Død kun tænker paa Hjemmet, Tolvaarspigen, der gør mere Nytte end ti Bourgeosidamer. Faderen der paa Trods af Lockout og Sultekrig bevarer Livsmodet og føler Naturens mægtige Foraar i sine Aarer.

Den Klasse behøver ikke at appellere til Samfundets Medlidenhed.

Bag Lockout-Skyer og Regnvejrsbyger af Mæglingsforslag straaler Majsolen.

Engang vil Mosekonernes Bryg spredes, Lygtemændene vil forsvinde i Majdagens lyse Skær, og da begynder først Arbejdernes Foraar i Danmark.

Solidaritetens Haand.

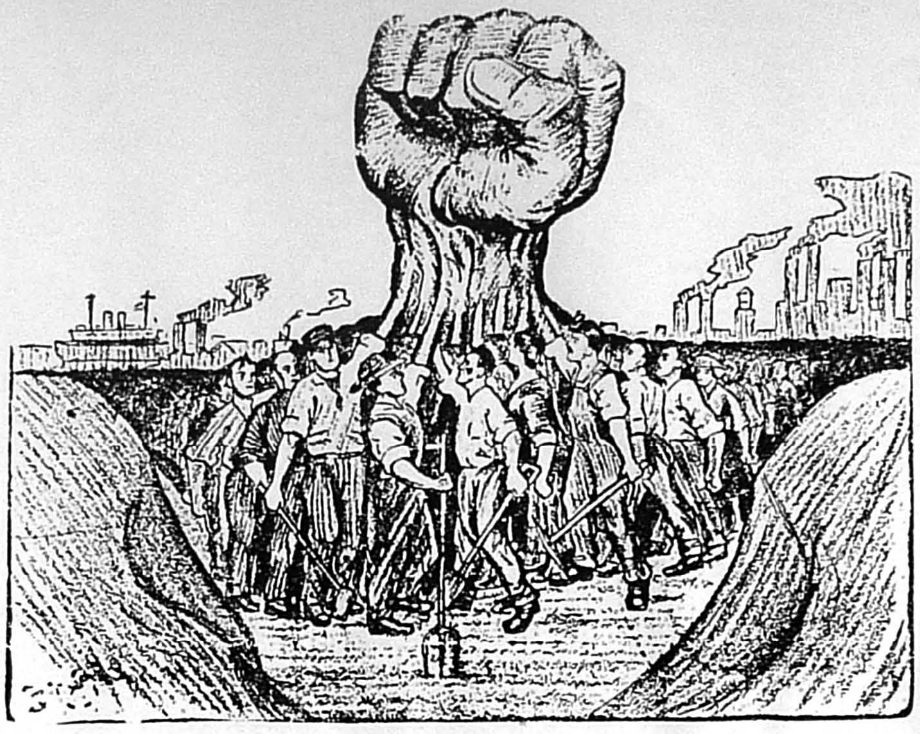

Her kommer fra Dybet den mørke Armé,
og fordrer af Verden et Svar,
skønt Dagningens Glimt; vor dryppende Le
er al den Fane vi har.
Vi vover en Kamp for vor nedtraadte Ret
og løfter i Vejret paa Skændselens Brædt
den Tusindaars-Lænke vi bar.

Vi ejer paa Jorden knapt Trævl eller Traad
kun denne vor skorpede Haand,
til Menneskekaar fik vi kummerligt Raad
i Ørkenen vandrede vor Aand.
Du Herre som højt gennem Samfundet red
hen over de Rygge, du trykkede ned,
nu smyger vi af dine Baand.

KAMPEN

Den af Arbejdskøberne gennem flere Aars Forberedelse skabte Situation er nu mundet ud i den aabne Kamp. Arbejdskøberne fandt Tiden moden til det store Fremstød og Lockouttromlen blev sat i Gang. Kæmpemæssige Anstrengelser blev der udfoldet fra det „officielle" Samfunds Side for at afværge Katastrofen, og mange Arbejderorganisationer vedtog Forligsforslagene af Hensyn til „Samfundet" — Arbejdskøberne vedtog ogsaa Forliget — ja Tak, de havde sikret sig, at om bare et Forbund forkastede sin Del af Forslaget, vil alle de andre være bortfaldne, og saa burde man jo paa Forhaand vide, at Arbejdskøberne — trods Hensynet til „Samfundet" — dog vilde Krigen, de forberedte den jo ogsaa under Forligsbestræbelserne, og medens Forhandlinger og Afstemninger stod paa, udstedte d'Hrr. fra Vestervold nye Lockoutvarsler — deres Hensigt var ikke til at misforstaa.

Men Langkjær var ved at miste den offentlige Sympati, en meget stor Del af Pressen stod faktisk paa Arbejderklassens Side og vilde ikke kunne ændre Standpunkt, derfor blev Nummeret med Udsættelsen af Forligsbestræbelserne [illegible] og lavet paa en saadan Maade, at det vilde blive Arbejderne, der skulde faa Skylden for Krigen, der vilde komme, og da Arbejdskøberne er de taktisk overlegne, lykkedes Nummeret, der blev givet alle de borgerlige Blade en Mulighed for at lave en ny „offentlig Mening", og det kan nok være, at de har brugt den, se blot det radikale Papir fra Raadhuspladsen, „Løgnens Hovedorgan", „Politiken".

— Alle Arbejdskøbernes Spræl hjælper dem dog ikke meget. De har tabt deres Maal af Syne, den Dag Lockouttromlen slap løs. De har tabt Slaget, allerede før Storlockouten traadte i Kraft, og de fortsætter nu kun Kampen for at faa den billigst mulige Fred.

Arbejdere, vor Stilling er ikke mere den at forsvare vor Klasse og vore Organisationer. Nej, Arbejdskøberne har løbet Storm og rokkede os ikke, nu maa vi gaa til Angreb. Vi kæmper ikke længere for at bevare vore Lønninger eller for at faa de 3 pCt., nu vil vi stille Krav, der kan opveje de tunge Ofre, denne Kamp kræver af Arbejderklassen. Kræv en Normalarbejdsdag paa 7 Timer. Kræv Sommerferiespørgsmaalet løst. Kræv Bedriftsraadene gennemført og kræv Garantier mod, at Kapitalen gennem nye Prisstigninger atter stjæler vore Forbedringer fra os.

Arbejdere, det var ikke os, der vilde denne Kamp, det var Arbejdskøberne, — disse har allerede lidt deres Nederlag, men lad os ikke standse nu, lad os sige: „Vel, I vilde Kamp for at knuse os, godt, saa slaar vi, til den ene bliver paa Valen. Kapitalisterne vil ikke vise os nogen Skaansel, lad os saa nu give dem en Spændetrøje paa, saa de ikke altfor snart skal styrte vore Hjem ud i Nød og Elendighed igen.

Vi vil kræve af vore ledende Organisationer, at de fører Kampen igennem til det yderste, at de udvider den til *Generalstrejke*, rettet mod „Samfundet" for at tvinge dette officielle Samfund til at stille sig paa vor Side, naar Forliget skal laves.

1. MAJ

Igen oplever Arbejderklassen en 1. Maj under Kapitalismens Aag. Naar man ser paa alt det Arbejde, som gennem Aarenes Løb er ofret, for at Arbejderne skulde befri sig fra det nuværende Samfund, ser alle de Ofre, som de enkelte Kammerater Verden over har bragt for Idéen — Socialismens skønne herlige Idé, den „Socialisme", som ikke er besudlet med Broderblod, den „Socialisme", som tolererer anderledes tænkende. Naar man ser alle disse Ofre, Fængsler, Forfølgelser, Landflygtighed og for en hel Masse Døden, da kan man mange Gange godt blive Pessimist; thi alt ser saa haabløst og trist ud. Paa trods af eller paa Grund af alle Ofre gaar vi endnu i Dag den samme trøstesløse Rundgang, vi er ikke kommen vort store herlige Maal: „Et frit Samfund" et Hanefjed nærmere.

Men alligevel, naar vi tænker paa alle Ofrene, haaber og tror vi dog, at dem, som bragte disse Ofre, har efterladt sig en Sæd, som spirer og gror, selv om man ikke i Dag ser den, en Sæd, som en Dag vil slaa ud i fuld Blomst — Socialismen.

Det er med os Mennesker som med Naturen. Naar Vaaren kommer med nyt Liv i den slumrende Natur, med nye, spirende Skud. Naar Solen smelter Isdækket, der som en knugende Mare har lagt sig over Moder-Jord, da faar ogsaa vi mere Begejstring, — Troen bliver større og stærkere, den hæver os op imod uanede Muligheder. Derfor er 1. Maj blevet valgt til Arbejdernes Dag, thi den varsler Vaarens Komme, naar Sædemanden skal ud og saa.

Sædemanden kaster sine Frøkorn viden om; nogen bærer Frugt, andre ikke.

Lad ogsaa os blive enige om, at vi vil sprede vor Sæd — Socialismens Sæd — viden om. Naar Høsten kommer, vil vi i Lighed med Høstmanden gaa ud og bringe Sommerens Frugter i Hus. Vor Frugt skal være: *Socialismen!*

Nicolay.

HVIS DU IKKE kan tale, saa kan den syndikalistiske Litteratur gøre det for dig. Hav den derfor altid paa Lager. Spred den.

Hvad har ☛ Du gjort for Solidaritet ?

Hvad har ☛ Du gjort for Solidaritet ?

Ebert-Hindenburg.

Valget er overstaaet i Tyskland — ikke Valget mellem Retfærdighed og Uretfærdighed, ikke om Arbejderne vil arbejde og producere for dem selv eller Kapitalisterne, men Valget om, hvad han skulde hedde, som for nogle Aar skal være Kapitalisternes og Nationalisternes Topfigur.

Det med Produkion og Retfærdighed skal Kapitalisterne nok selv bestemme. Det stemmes der ikke om, den Side af Sagen er altid i Orden. Naar man ser tilbage paa Aarene omkring 1918, hvor Arbejdernes Blod fløil i Gaderne, blot fordi de vilde have en Mand, med et andet Navn, som Topfigur, da maa man undres over, at de ikke var klogere. Hvilke Taaber Arbejderne er, kan det ikke være dem ligegyldigt, hvad de end kalder Straamanden?

Jo, men de troede, at naar blot det var en af deres egne, saa vilde det blive anderledes.

Ak, hvor naive!

I Frankrig, i Rusland og mange andre Steder troede de ogsaa.

Hvad troede de? — Er da ikke hver en Skoledreng klar over, at Pengene regerer Verden, det baade høres og ses hver eneste Dag — og dog troede de, at naar det blot var en af deres egne, som sad paa Toppen, saa klarede han alt for dem.

Tror Arbejderne endnu? — Dem i Tyskland og Rusland maaske ikke de første Par Aar, men ellers, ja, ellers tror de endnu, tror, at en Mand eller nogle Stykker skal hjælpe dem, naar blot de siger at ville Arbejdernes Vel, hvad gør det saa, at Blodet — altsaa Arbejdernes — flyder paa Gaden!

I Danmark tror de ogsaa, tror, at Stauning betyder noget som Minister for Arbejdernes Frigørelse.

Nej og atter Nej! Saa let giver Kapitalen ikke sin Magt fra sig. Det er ikke med Stemmesedlen, ej heller med Geværet, du forandrer det bestaaende, uretfærdige Forhold. Kan du ikke se, hvilken Uretfærdighed der er til Stede, saa vil du naturligvis heller ikke have Forholdet ændret, heller ikke, hvis du snylter paa andres Bekostning.

Men er du af dem, som lider under Systemet, saa vaagn op og vær med i syndikalistisk Arbejde.

Den aarlige Sultekonkurrence.

Arbejderklassens Tornerosesøvn:

Krigen er erklæret. Sultekrigen er en Kendsgerning. Bare rolig! Sult i Enighed og med sejg Udholdenhed, raaber „Socialen" med Frygt og Bæven i Stemmen (det gælder de kære Taburetter), bare rolig, ingen Uro. I behøver ikke at hamstre Sukker og andre Fødevarer (Arbejderne har forøvrigt heller ingen Penge at hamstre for), der er nok af alle Dele de første Maaneder. Nu maa vi vise de uforskammede Kapitalister, at vi kan og vil sulte i Enighed (Førerne sulter nu ikke), naar vi bliver overfaldet af disse fæle Arbejdsgivere, — buldrer Socialen videre. — Bare rolig! Sult med Taalmodighed, saa skal vi nok vinde en knusende Sejr!

— Ak ja, — taalmodigt har Arbejderne sultet før Kampen — taalmodigt vil de vel ogsaa sulte under Kampen, og taalmodigt vil de vel ogsaa nok sulte *efter* Kampen — det har jo alle Dage været den fattige Arbejders Lod.

Arbejdere! Naar vaagner I og river Bindet fra Øjnene — kan I ikke indse, at med al den Taalmodighed, I er i Besiddelse af, bliver I, med den mest kyniske Brutalitet, misbrugte af saavel Arbejdsgiverne som jer egne gamle prøvede Førere. — Naar vil I dog knytte Næven — ikke i Lommen, men udenfor Lommen — og plante den lige i Synet paa hele dette pilraadne Samfundssystem, som lader haant om alt og ganske koldt, kynisk og brutalt vil tvinge jer ned i Armod og Elendighed.

Arbejdere! I maa dog kunne forstaa, at al jeres Taalmodighed fører jer stadig længere og længere ned, hele Arbejderklassens Opduft vil uvægerlig drukne i al den Taalmodighed.

Arbejdere! Rot jer sammen paa Arbejdspladserne, I, som endnu ikke er smidt ud, og I, som ikke vil blive smidt ud af Hensyn til det kære Samfund.

Denne gigantiske Sultekrig, Arbejderne nu er ført ud i, er nemlig ikke, som man vil give det Udseende af, en Kamp om nogle Øre mere i Timen, disse Par Øre kan Arbejdsgiverne mageligt undvære, men en Kamp om, hvorvidt Arbejderne skal beholde og forøge den sidste Rest af den Magt, de fik under og lige efter Verdenskrigen, da hele det gamle Samfundssystem rystede i sin Grundvold, da Revolutionerne rasede, og Kejser- og Kongetronerne trillede hen ad Gaden. Man har nu i de efterfølgende Aar systematisk ganske langsomt, men sikkert søgt at føre Arbejderne tilbage til den tidligere Slavetilstand, og hertil er Kapitalisterne villigt blevet assisteret af Socialdemokraterne Verden over. I England og Sverige har Kapitalisterne brugt et socialdemokratisk Ministerium, i Belgien er man ved at danne et saadant, og her i Danmark har vi det nydeligste Kapitalist-socialdemokratiske Ministerium, man kan tænke sig. Under dette, og netop derfor, er det, at de danske Kapitalister — Arbejdsgiverne — drister sig til at føre et afgørende Angreb paa den danske Arbejderklasse.

Arbejdere! Tjenestemænd! Kan I ikke se, hvor I bliver snydt og bedraget, se paa Pristalshumbug'en og det forargelige Kommediespil, man opviser paa Rigsdagen, om hvor meget I skal have af det, der rettelig tilkommer jer. De første Pristalsudregninger gik, som de skulde, og I fik Løntillæg, eftersom Varepriserne var stegne, men da man opdagede, at man derved var forhindrede i at trykke jer ned under den en Gang opnaaede Levefod, fandt man paa en anden Udregning. Ifølge det sidste Pristal skulde I have haft 2 Portioner, et Løntillæg af 108 Kr. aarlig, men ifølge den nye Maade at udregne Pristallet paa fik I intet. Et saadant Pristal kan Kapitalisterne bruge.

Socialdemokraterne undskylder sig med, at det var Venstre, der indførte denne nye Pristalsudregning, men at de dog, sammen med de Radikale, havde protesteret herimod; men hvorfor har saa ikke de samme Socialdemokrater, som Regeringsparti, stillet Forslag paa Rigsdagen om et ærligt Pristal for Tjenestemændene?

— Bare rolig — ingen Uro, sult med Taalmodighed og i sejg Enighed, saa skal vi nok vinde Sejr, raaber Socialen.

Nej! Arbejdere, vi vinder ingen Sejr ved med Taalmodighed at taale og tie. Der er Varer nok, siger Socialen, ja, det er ogsaa rigtigt, men saa maa I da ogsaa kunne forstaa, at Kapitalisterne godt kan undvære os i nogle Maaneder, til Varerne er opbrugte, deres Skibe og andre Maskiner, som kan sendes til Udlandet og istandgøres, naar det tiltrænges, saa med det har det ingen Nød, men naar Forholdet er det, hvem tror I saa, der holder længst ud — dem, der har mange Penge (Spisekamret fuldt) eller dem med de faa Penge (Spisekamret tomt)? Bare rolig — ingen Uro. Sult med Taalmodighed, saa skal vi nok vinde en knusende(!!) Sejr! Naar nu bare vi ikke er døde af Sult forinden!

Arbejdere! I maa ikke lære at forstaa den Magt, I er i Besiddelse af, derfor buldrer Socialen: — *Generalstrejken* kan kun bruges i *politisk* Øjemed!!!

Kammerater! I maa være nogle store Taaber, hvis I sluger den Kamel. Først naar der bliver Uro blandt Arbejderne, bliver Arbejdsgiverne medgørlige. Aarene lige efter Verdenskrigen taler sit tydelige Sprog, derfor maa I, Kammerater, heller ikke lade jer dulle hen i en dvalelignende Ro, men sørg for at skabe den Uro, som er nødvendig for at vinde en virkelig Sejr. De bulgarske Arbejdere har i Sofia i disse Dage givet os Eksempel paa, at de ikke roligt finder dem i alt, nemlig ved at anbringe en Helvedsmaskine i en reaktionær Forsamling. Hvad om de danske Arbejdere anbragte en saadan lille Helvedsmaskine under Arbejdsgivernes Talerstol, naar disse holder Generalforsamling for at vedtage Arbejdernes Undertrykkelse og sendte hele Forsamlingen en lille Tur til Himlen eller Helvede, hvor de retteligere hører hjemme, dog dette vil vi nu ikke foreslaa de danske Arbejdere, men blot Tanken herom vilde vel nok faa adskillige rovgriske Arbejdsgivere til at blegne af Skræk.

Nej, Arbejdere og Kammerater! skal vi slaas, saa lad os slaas, og lad os ikke lave Sultekonkurrence, hvor dem, vi skal konkurrere med, har Mad nok, medens vi andre intet har. Men saa maa Kampen ogsaa gælde andre og mere vitale Interesser end nogle Øre mere i Timen, som alligevel vil blive taget fra os igen gennem Skatter og højere Varepriser. Kampen maa gælde Erobringen af Magten paa Arbejdspladserne, Herredømmet over Produktionen og dens Fordeling. *Dette* er værd at slaas for.

Lad os derfor, med dette for Øje, rotte os sammen, og kræve af vore Ledere, at de øjeblikkelig iværksætter *Generalstrejken!*

X.

Internationale-Arbejder-Associations Kongres.

Resolutionen angaaende Stillingen til de andre Retninger indenfor Arbejderbevægelsen.

Den internationale Kongres hævder den Opfattelse, som er fremhævet i I. A. A.s Statutter.

Kongressen hævder, at trods alle Proletariatets økonomiske Organisationer er i Stand til at tilkæmpe sig økonomiske Fordele indenfor Rammen af det nuværende Samfund, saa er alligevel kun de revolutionære antiautoritære Arbejderorganisationer den naturligste og rigtigste Organisationsform, som er i Stand til at gennemføre en Reorganisering af det økonomiske og sociale Liv paa den frie Kommunismes Grund:

At de politiske Partier, hvilket Navn de end bærer, aldrig kan betragtes som Samfundsorganisationens drivende Kræfter, da deres Virksomhed kun giver sig Udtryk i Erobringen af Statsmagten. At det ikke er Erobringen af den politiske Magt, men Fjernelsen af enhver centralistisk Magtorganisation fra Samfundslivet, som maa være en af Arbejderbevægelsens Hovedopgaver, da Arbejderbevægelsens Uafhængighed er den første Forudsætning for Opnaaelsen af dens Maal.

Med disse Principper som Grundlag for sin Virksomhed giver Kongressen Udtryk for den Mening, at ethvert Formynderskab over Arbejderklassens faglige Organisationer vil fjerne disse fra deres egentlige Maal og Opgaver, og at enhver Koalition mellem de faglige og de politiske Organisationer af den Grund er skadelig.

Kongressen forkaster den fejlagtige Opfattelse, som stiller de Partier, som stræber efter den politiske Magt, i samme Række som de Idégrupper, som udenfor alle statlige og autoritære Principper arbejder for den sociale Revolution.

Foran en Situation, fuld af Fare for Arbejderklassen i alle Lande, hævder I. A. A.s Kongres den Opfattelse, at enhver revolutionær Syndikalist bør, mere energisk end nogensinde, hverve Tilhængere til Syndikalismen paa Grundlag af de Principper, som er fastslaaet i I. A. A.s Statutter, ikke deltage i nogen som helst Enighedskomedie, som bliver sat i Gang af dem, som vil knuse Arbejderbevægelsen og gøre den til et Bytte for et eller andet politisk Parti, gøre I. A. A. til Samlingspunkt for alle Verdens antistatlige revolutionære Fagforeningskræfter.

I. A. A.s Virksomhed

fra Januar 1923 til Januar 1925.

Et sammentrængt Uddrag af Sekretariatets Beretning.

II.

Den skriftlige Propagandavirksomhed.

I. A. A.s skriftlige Propagandavirksomhed har i lang Tid været mangelfuld, begrundet paa den daarlige finansielle Situation, som I. A. A. paa Grund af kendte Omstændigheder har befundet sig i. De første Publikationer, som blev udgivet, indeholdt de Resolutioner, Statutter og Opraab, som blev vedtaget paa den første Kongres. De blev udgivet paa Tysk, Fransk og Engelsk. N. S. F. oversatte dem til Norsk, og desuden blev de oversat til Spansk og indtaget i en Mængde Aviser i Spanien, Argentina, Meksiko, Chile og Uruguay. Oversættelsen til portugisisk blev offentliggjort i de syndikalistiske Aviser i Portugal og Brasilien.

For at holde de tilsluttede Landsorganisationer a jour med Begivenhederne indenfor den Internationale syndikalistiske Bevægelse og for hurtig at kunne bringe Budskab og Underretninger fra I. A. A. til den øvrige Arbejderverden, besluttede Sekretariatet at udgive et periodisk udkommende Medlemsblad, i første Instans med Henblik paa de tilsluttede Organisationer Organer, men ogsaa til Tjeneste for den øvrige Arbejderpresse. Det første Nummer af denne Publikation udkom den 1. April 1923. Den 1. Januar 1925 var ialt 42 Numre udkommet, hvilket gennemsnitlig bliver 1 Nummer hver 14 Dag. At den en Gang imellem er udkommet en Smule uregelmæssig, skriver sig fra, at Opgaver og Materialer ogsaa er indkommet uregelmæssig. De lange Afstande og Vanskelighederne med Forbindelser til en Del af de tilsluttede Landsorganisationer foraarsager, at en Del Uregelmæssighed ikke kan undgaas.

Publikationen udkommer nu i Oplag paa Tysk, Fransk, Engelsk og Spansk. Forsøg er ogsaa gjort paa at udgive et Oplag paa Esperanto. Indtil i Januar i Aar er to Numre udkommet paa Esperanto. Desværre disponerer Sekretariatet ikke over tilstrækkelige Pengemidler for at kunne udvikle den Nyhedsdistribution, som er ønskelig. Den begrænsede Økonomi lægger store Hindringer i Vejen for Anskaffelse af passende Oversættere og tvinger Sekretariatet til at appellere til sprogkyndige Kammerater om uden Erstatning at paatage sig Arbejdet.

Disse Kammerater maa derfor udnytte den Smule Fritid, de har, efter at de ved andet Arbejde har skaffet sig Brødet for Dagen. Denne Fremgangsmaade har foraarsaget, at de forskellige Oplag ikke har kunnet komme ud samtidigt.

For fuldstændig at kunne udvikle I. A. A.s Pressetjeneste paa en saadan Maade, at den ikke forsinkes, er det nødvendigt for Fremtiden at benytte betalt Arbejdskraft til Oversættelse og andet Bureauarbejde. Som Forholdet er nu, har Sekretariatet gjort sit bedste med de smaa Midler, som har staaet til dets Raadighed. Den Forbedring af I. A. A.s Presse, som altsaa er nødvendig, kan dog ikke blive til Virkelighed, før alle Landsorganisationer, tilsluttet I. A. A., tilsætter paalidelige og kyndige Kammerater til at arbejde som Korrespondenter til I. A. A. Saa begrænset, som Reserverne er nu, kan Sekretariatet ikke udfylde sin Opgave, uden at det bliver fritaget for det mere ude i Periferien liggende Arbejde, som i Stedet for i størst mulig Udstrækning bør udføres gennem de tilsluttede Landsorganisationers Forsorg. Hvis Sekretariatet selv tvinges til at gennemlæse de mange Aviser fra de forskellige Lande for at gøre de forskellige Uddrag og Sammenføjninger til den internationale Bulletin, kan det i Længden ikke undgaas, at Personer maa engageres og betales for en Del af det vældige Arbejde, som Sekretariatet har om Haand. Vil derimod de tilsluttede Landsorganisationer selv ordne det saadan, at Sekretariatet igennem særskilte valgte Korrespondenter modtager regelmæssige Beretninger og Uddrag af det vigtigste Nyhedsmateriel fra hvert Land, da lettes Byrden for Sekretariatet, Arbejdet decentraliseres, og Sekretariatet kan da nøjes med mindre Pengemidler. En saadan Ordning tilsvarer ogsaa Decentralismens Princip, som I. A. A. repræsenterer. Det er den forestaaende Kongres' Opgave at klargøre dette for Landsorganisationerne.

I. A. A.s Tidsskrift.

Paa den Konference, som I. A. A. afholdt i Innsbruck i December 1923, besluttedes bl. a. at paalægge Sekretariatet at begynde med Udgivelsen af en international Revy paa flere Sprog. Ved Forsøget paa at realisere Beslutningen traf Sekretariatet imidlertid paa store finansielle Vanskeligheder.

Opgaven maatte begrænses til Oplag paa Tysk og Spansk. Det tyske Oplags første Nummer udkom i April 1924 og tryktes i 3000 Ekspl. Indtil Januar i Aar er fire Numre udkommen. Med saa smaa Oplag maatte Prisen pr. Ekspl. sættes højt, og dette lægger store Hindringer i Vejen for Tidsskriftets Spredning, særlig iblandt de

SOLIDARITET

Organ for den syndikalistiske Arbejderbevægelse i Danmark.

Udgivet af revolutionært Arbejderforbund.

Tilsluttet Internationale Arbejder Association (I. A. A.)

Redigeret af et Udvalg.

Ansvarhavende: *H. Larsen.*

Redaktion og Ekspedition: Smedegade 4. Kj.

Aabent hver Tirsdag, Lørdag fra 6—8.

Charles F. Petersen, København.

Lyngsie — Stauning.

Ud af den faglige Situation i Aar har krystaliseret sig to Navne. *De to Navne*, som staar over denne Artikel. Den lille, vimse Bogtrykker med Lockoutpisken er bleven saa underlig tavs, hans Navn er forsvunden af Bladenes Spalter, og om føje Tid faar han sikkert Lov at trække sig tilbage til Privatlivets Fred. —

Uden synderlig Interesse fra Borgerskabets Side var den aarlige Folkeforlystelse, som Overenskomsternes Fornyelse er, begyndt og havde gennemgaaet den sædvanlige Skala — man var naaet til sidste Akt: *Forligsmanden.*

Da skete der pludselig noget, som fangede Interessen. *Lyngsie bekæmpede Forliget*, fordi det til store Arbejdergrupper ikke gav Dækning for Dyrtiden. En saare naturlig Sag, skulde man synes. Men det *maa* han ikke for Borgerskabet, saa er han en skabagtig Skvadronør, en Vigtigmager, der skulde tages i Kraven og fremvises for Folkets Aasyn. Ja, han skulde vel helst brændes levende!

Hvor er Stauning, raaber Borgerskabet. Se at faa de kloge og stoute Mænd, I. A. Hansen og C. F. Madsen til at ryste denne Lyngsie for Folkts Aasyn.

Statsministeren skjuler sig bag en hel Sæk fuld af Lovforslag og Reformer. Valutaordning, Afvikling af Statsgælden, Afgift af store Formuer, Aldersrente, Grundskyld og Afrustning. Enkebørnslov, (8-Timers-Dagen), Barselhvile, humane Straffelove, Skolereformer, Skattereformer og tilsidst Medbestemmelsesret i Bedrifterne.

Ja, muligvis kan der forventes et Forslag om Afskaffelse af Kapitalismen — og hvad siger Borgerskabet hertil? — Raser de ikke over de Attentater, Stauning forbereder imod dem? Nej, Stauning er den klogeste af dem alle, siger „Politiken".

Hvorfor er man saa gale paa Lyngsie, fordi han kræver nogle Øre til de lavest lønnede Arbejdsmænd, og Stauning, der vil afskaffe „Kapitalmagtens Tyranni", bliver klappet paa Skuldrene.

For os er Lyngsies personlige Forhold og Motiver saa rasende ligegyldige, det vedkommer kun Arbejdsmændene.

Den Stilling, han har taget i Vejle, synes os rigtig, og hans Trusel om Transport-Generalstrejke et fuldt ud dygtigt Skaktræk. En stærk Mands stærke Ord. Om de bliver indfriet, bliver ogsaa en Sag mellem Arbejdsmandsforbundet og Lyngsie. Forøvrigt er der en vigtig Faktor, nemlig Søfartens Arbejdere, der kan spille ind i en Transportstrejke. Men disses Ledelse og Lyngsie er jo næppe ukendte, hvis vi er rigtig informeret, er det kun et Tidsspørgsmaal, naar disse Organisationer staar under Lyngsies øverste Ledelse. Det vil være farligt for Politikerne at sætte en Kæp i Hjulet her.

Stauning gør bedst i vedblivende at holde sig skjult bag sine mange Forslag og lade Borgerskabet skrige sig hæse. Thi har den store Del af Arbejderne end ikke forstaaet det, vil dette Aars Arbejdskamp sikkert gøre sit til, at man fatter den Kendsgerning, at Arbejderklassens Magt ikke ligger i Rigsdagen, men paa selve Arbejdspladsen.

Staten er ude af Stand til at overvinde Armoden. Saavidt Staterne har beskæftiget sig med Armoden, er de blevne staaende ved tvungen Forvaltningsforholdsregler og Velgørenhed. Ingen Stat kan handle anderledes. Thi for virkelig at ophæve Elendigheden, maa den (Staten) ophæve sig selv, da Aarsagen til Ondet ligger i selve Statens Væsen og ikke, hvad saa mange radikale og revolutionære tror, i en bestemt Statsform, i hvis Sted man vil sætte en eller anden ny Statsform. *Karl Marx.*

Jernindustriens Overenskomster

Bedre Lykke næste Gang, d'Hrr. Forligsmænd og Fagforeningsformænd. I gjorde, hvad I kunde, men trods alt fik i hele Møjet lige i Hovedet igen. den var alligevel for besk for Slaverne at bide i.

Det hjalp ikke denne Gang, at Hovedbestyrelsen med I. A. Hansen i Spidsen enstemmig vedtog at kunne anbefale Forslaget til Smedenes Vedtagelse. Havde der nu bare ikke skullet være Urafstemning, saa var den god nok, saa havde Smedene haft deres Overenskomst i Orden.

At I. A. Hansen ikke er helt paalidelig ses tydeligt, naar han udsender Forslagene om Onsdagen med Hovedbestyrelsens varmeste Anbefaling for om Fredagen at skrive følgende til „Social-Demokraten": — Det er fra vor Side hele Tiden gjort gældende, at vi maatte være imod den Særstilling, der er indrømmet Jernindustriens Arbejdsgivere. — Er det at være imod at give det sin bedste Anbefaling?

I. A. H. slutter saaledes: — I Øjeblikket kan jeg ikke paapege nogen Mulighed for at ændre Situationen.

Saa herut med dig, du skulde jo gerne som Formand være din Plads voksen, noget, du for Resten aldrig har været, det viser Smedenes Minimalløn os saa tydeligt som noget.

Efter det sidste Forligsmandsforslag skulde Minimallønnen være 77 Øre i Timen og intet for Pristallets Stigning for de første 12 Point.

Det er vel Ting, som taler for sig selv og kaster Glans paa en Gut som I. A. Hansen. Ved Overenskomsten i 1922 blev Minimallønnen 74, dengang syntes Lederne ogsaa, at det var et smukt Resultat, som var naaet.

Men hvorledes er Forholdet paa Arbejdspladsen?

Først vedtager man Overenskomsten paa 74 Øre for saa bagefter, som hos B. & W., at jage Kammeraterne ud, som har mindre end 1 Krone i Timen; det havde set bedre ud, om de havde jaget I. A. H. ud fra Organisationen. De fleste maa jo nu spørge: Er Smedenes Organisation saa sløj, at Hovedbestyrelsen maa anbefale saadanne Overenskomster?

Efter hvad han selv skriver i Fagbladet for Januar, skulde man ikke faa Indtrykket, han skriver nemlig følgende:

— „Under alle Omstændigheder véd vi, at vi intet har at frygte for; vort organisationsmæssige Vaaben maa som sædvanlig siges at være i den bedste Orden."

Med vore Organisationer i Orden og et saa forsmædeligt Nederlag, det er vist kun tænkeligt for en I. A. Hansen. Det er, desværre kun, ikke alene Smedene, men ogsaa Arbejdsmændene indenfor Jernindustrien, han prøver paa at trække ned i Skidtet.

Under Forhandlingerne i Sammenslutningen udtalte Dir. R. Helweg, „Titan", at det ikke kunde nytte at slutte for Smedene, naar ikke man fik Arbejdsmændene med. Hertil svarede I. A. H., at vi jo saa ofte var gaaet i Spidsen med at slutte med de faglærte indenfor Jernindustrien og derved skabt Betingelse for Overenskomster i videre Forstand. — De faglærte skulde altsaa, med en Minimalløn paa 77 Øre i Timen, skabe Betingelser for en Overenskomst for Arbejdsmændene i Jernindustrien, der var sikkert ikke bleven ret meget til dem.

Der er kun eet at gøre med den Slags Folk: blive dem kvit jo før jo bedre. Dan saa Industriforbund med Medlemmernes Selvbestemmelsesret og Selvansvar. Kræv

Generalstrejken

iværksat, saaledes at vi kan gaa sejrrig ud af den nuværende Konflikt.

Kræv Arbejdstiden forkortet saa meget, at der ingen Arbejdsløse bliver.

Kræv Bedriftsraad paa Arbejdspladserne indført, saaledes at Arbejdernes Magt bliver konsolideret.

Kræv ensartet Løn for faglært som ufaglært, derved styrkes Kammeratskabet og Solidaritetsfølsen, og da først staar vi stærke mod Udbytterne.

„Stat" og „Statsmagt".

Staten er oprindelig opstaaet ved, at en Stamme — eller overhovedet en Gruppe — har undertrykt en anden Stamme og gjort de Besejrede til Slaver. Naar flere saadanne Stammer ad krigerisk eller fredelig Vej slutter sig sammen, fremkommer der et Samfundslegeme af anselig Størrelse, dette Samfund staar under ensartet Ledelse og opviser en social Deling i to (eller flere) Klasser. Herskende og Beherskede, Udbyttende og Udbyttede.

Staten er altsaa først og fremmest en Organisation, der bestaar af forskellige sociale Lag: Klasserne eller Kasterne . . ., som mer eller mindre bevidst føler sig ledede af ganske modsatte Interesser.

For nu at kunne opretholde dette paa gyngende Grund rejste System, udkræves en ordnende Magt, Statsmagten. Og Statsmagten er simpelthen i Begyndelsen den udbyttende Klasses Organisation, denne Klasse, der har en levende Interesse af Statens Opretholdelse, og som samtidig sidder inde med Magten dertil, — netop ved sin Organisation, som den udbyttende Klasse mangler. *F. Müller-Lyer.*

•

Staten har ikke været til i alle Tider. Der har været Samfund, der kom ud af det uden den og ikke havde nogen Anelse om Stat og Statsmagt. Paa et bestemt Trin af den økonomiske Udvikling, som var nødvendig forbunden med Spaltning i Klasser, blev ved denne Spaltning Staten en Nødvendighed. Vi nærmer os nu med raske Trin et Udviklingstrin af Produktionen, paa hvilket disse Klassers Tilværelse ikke blot har ophørt at være en Nødvendighed, men bliver en ligefrem Hindring i Produktionen. De vil falde ligesaa uundgaaelig som de tidligere opstaaede. Med dem falder uundgaaelig Staten. Det Samfund, som ordner Frembringelsen fra ny, paa Grundlag af Frembringernes *frie* og *lige* Association (Sammenslutning), flytter hele Statsmaskinen derhen, hvor den da vil høre hjemme: i Musæet for Oldsager, ved Siden af Rokkehjulet og Bronceøksen.

Fr. Engels.

Bulgarien

Hvad der i disse Dage kolporteres ud fra det bulgariske Regeringsparti, maa modtages med stor Mistro. Det er uhyggelige Ting, som er foregaaet og endnu foregaar dernede, og Magthaverne gør alt for at opretholde den mest hensynsløse Censur, som allerede i lange Tider er praktiseret overfor alt, hvad der angaar Meddelelser til Udlandet. Men saa meget er der i alt Fald sivet ud, at den uhyggelige Daad i Sofia Katedralen er bleven efterfulgt af en frygtelig Terror, rettet mod alle dem, som paa nogen Maade kan mistænkes for at tilhøre de oppositionelle Grupper. Ca. 500 Mennesker, Kommunister og Medlemmer af Agrarpartiet, er blevet myrdet af de fascistiske Bander i Dagene efter Attentatet.

Denne Maade at opretholde den truede Orden paa vil selvfølgelig komme til at udløse sig i nye Voldsomheder, nye Katastrofer, som igen vil komme til at koste Hundreder af Mennesker Livet. Attentatet i Sofia var et Svar paa den umenneskelige Voldspolitik, som den siddende Regering har ført mod sine politiske Modstandere, siden den i Aaret 1923 styrtede Stambuliski. Den har indført Mordet som politisk Kampmiddel, og den høster nu kun de naturlige Frugter af sin Taktik. Saa vildt, saa primitiv og umenneskelig som i Bulgarien føres den sociale Kamp ikke i noget andet Land, og Skylden derfor maa lægges paa det fascistiske Bøddelvælde, som Landets Overklasse efter berømte Forgængeres Mønster har oprettet til Beskyttelse for sine Positioner mod Trykket nede fra.

---

tyske Arbejdere, hvis Indtægter er særlig lave. Dertil kommer saa den herskende Arbejdsløshed, som yderligere bidrager til at vanskeliggøre Spredningen. Stillingen bliver vel bedre i Fremtiden, saa et større Oplag kan afsættes.

Af Tidsskriftets spanske Oplag er til Dato kun et Dobbeltnummer udkommet, dobbelt saa stort som det tyske Oplag. Den i Spanien rasende Reaktion gjorde sit til, at Udgivelsen forsinkedes, og at kun en ringe Del af det i Frankrig trykte Oplag naaede Spanien og blev omsat. Paa Grund af de i Spanien eksisterende Forhold ansaa Sekretariatet det ikke for raadeligt for Tiden at udgive endnu et Nummer paa Spansk og udsatte det derfor indtil videre. Sekretariatet er klar over, at Tidsskriftet ikke er saa god som ønskelig. Skal det svare til alle de Ønsker, som er fremkommet angaaende Indholdet, er det nødvendigt, at Kammeraterne i de tilsluttede Lande præsterer et intensivere Medarbejderskab end hidtil. I. A. A.s Tidsskrift skal give et fælles Udtryk for den internationale Syndikalisme, baade i teoretisk Henseende og med Henblik paa den praktiske Klassekamp.

III.

Offentliggørelsen af I. A. A.s Meddelelser i de forskellige Lande.

Saavel I. A. A.s Meddelelser og Underretninger som Artikler fra Tidsskriftet er modtaget med Tilfredshed i alle Lande og er offentliggjort paa omtrent alle Sprog. I følgende Lande og Aviser gengives I. A. A.s Meddelelser og Nyheder regelmæssigt:

Argentina: „La Protesta", „El Capentiero yaserrado".

Belgien: „Travaille".

Chile: „El Sembrador", „Accion Directa" og „Campana Nueva".

Danmark: „Solidaritet".

Tyskland: „Der Syndikalist", „Der freie Arbejter", „Der Proletarische Zeitgeist", „Junge Anarschisten", „Der Schiffspost".

England: „Fredom".

Frankrig: „Le Libertaire", „La Bataille Syndikaliste", „Le Proletaire", „Le Travailleur du Batiment" og „L'Alarm".

Holland: „De Syndikalist", „De Arbejd", „De Vrije Socialist", „De Vrije Sammenleving" og „De Arbejder".

Italien: „Guerra di Classe" og „Rassegne Sindacale".

Japan: „Te Insatsu-Ko Rongo", „Rodo Unda Sha" og „Kumniai Undo".

Mexiko: „Humanidad", „Nuelstra Palabra" og „Horizonte Libertario".

Norge: „Alarm" og „Revolt"".

Østrig: „Erkenutnis und Befreiung".

Portugal: „A Batalha" og „A Communa".

Peru: „La Protesta".

Rusland: „Rabotschy Putj". (Udkommer i Udlandet.)

Sverige: „Arbetaren", „Brand".

Spanien: „Solidaridad Proletario", „Fruetidor" og „Revista Blanca".

Uraguay: „Solidaridad" og „Hacia l'libertad".

New Zealand: „One Big Union Herold".

Nord-Amerika: „Il Proletario", „Industrial Solidarity", „Solidaridad" og „Umani ta Nuova"".

Husk at forny Abonnement for April Kvartal

Undertegnede tegner herved Abonnement paa „Solidaritet" for April Kvartal 1925.

Beløbet 35 Øre følger vedlagt / bedes opkrævet.

Navn:

Stilling:

Adresse:

Gennem Tiderne.

Historien gennem Tiderne lærer os, at de forskellige Kultursamfund er skabt og vokset op af Arbejdernes Produktivkraft. — Det bekendte Romerrige blev ogsaa skabt af en Slavehær, tvunget hertil af Fogder, der igen stod under de saakaldte Statsholdere — Patricierne. — For mere end to Tusind Aar siden var man altsaa allerede blevet klar over, hvilket Udbytningsobjekt Arbejdsslaverne kunde være, dels for Privatmænd, dels for den saakaldte Stat. — Man indsaa allerede dengang, at Blomsten og Frugten af Arbejdsoverskudet var en stor Fordel til egen Berigelse, saa var der ogsaa noget at føre Krige for. Disse Arbejdsslaver blev, naar Fordelen derved kunne øjnes, sendt mod andre Grupper af Arbejdsslaver, derved holdtes de ogsaa i Skak, og man byggede Hadet og Modsætningsforholdet mellem dem op, hvilket var til stor Fordel for det saakaldte Statssamfund — altsaa Herskerklassen. Man gik saa vidt, at man solgte og dels lejede disse Mennesker ud til andre, naar Fordelen derved var til Stede. Hvem skabte her de vældige Byer med de prægtige Templer og Paladser? Var det ikke de samme Mennesker? Her samledes den forsumpede og udbyttende Klasse for at tilfredsstille sine elendige lidenskabelige Lyster, hvor Mennesker og Dyr blev sendt mod hinanden i store Kampe. Mennesker blev endog brugt til Fodring af Dyrene, jo vældigere og mere raa disse Kampe førtes, des mere steg Lidenskaberne hos disse Menneskedyr for at se mere Blod og stadig større Kampe. Vældige Skatte havde Arbejdsslaverne samlet sammen til disse Vampyrer i Romerstaten, medens de selv maatte leve i Trældom, trykket ned i den elendigste Fattigdom og underkuet af sine Udbyttere, det var ikke Tilfældigheder, nej, der i Riget var bygget Skoler og uddannet Lærere, hvor de forskellige førende Ledere blev uddannet, her var alt sat i System, og ikke som vor Tids saakaldte kloge vil give det Udseende af, at det var Tilfældigheder og tilfældige Sammentræf, hvad der før er foregaaet. Og dette skal ikke bruges som en Skanse til Dækning af, hvad der i senere Tider er sket i parallel Retning.

Nutidens høje Kultursamfund, der skrives og fortælles om dets høje Stade — ja, da, Krige er til Dels afskaffet efter Fortidens Metoder. Fogder findes ikke mere til at jage Arbejderne. Udbytningen af Arbejderen er heller ikke som før. Tag en nøgtern Betragtning af Udviklingen gennem Tiderne, se hvor det er endt. Nutidens saakaldte Frihed er endt i Slaveri selvfølgelig, Systemet med dets valgte Repræsentanter, disse Lakajer, forstod kun ét: at herske over de enkelte Individer, hvordan kunne dette lade sig gøre? Det var Organisationsformen — Systemet — Centralismen. Ved at samle Fagorganisationerne i en centralistisk Spændetrøje blev den enkelte umyndiggjort. Og Repræsentanterne kan herske enevældig. Igennem den centralistiske Organisation „De samvirkende Fagforbund" er Arbejdernes dyrebareste Interesser varetaget i mange Aar. Her bestemtes deres Lønforhold for Aar frem, uden Hensyn til Vareprisernes Stigning, her blev handlet og sjakret, som en anden Kræmmer tilbyder sine Varer, intet Under, at dette System har ført Arbejderne i Fattigdom og Ulykke. Arbejdsgiverne kunde vel ikke tænke sig et bedre System, her kunde han faa, hvad han skulde bruge, og her kunde gives, hvad der kunde handles om, ved disse Forhandlinger, hvor er der blevet trukket Tov i mange Timer og Nætter, hvor har Aviserne kunnet skrive lange Spalter om disse forfærdelige vanskelige Forhandlinger. Den store Masse har været naiv nok til at tro, at der intet andet kunde være, og de tror det endnu. Af Systemer har der vel ikke været andre, der som dette har kunnet hæmme den fri og det enkelte Individs Udvikling, her er den enkeltes Tanke kørt fast, og han véd hverken ud eller ind, forstaar ikke Systemet Centralisme, ej heller nogen som helst Udvej, alt synes mørkt og endnu mere Underkastelse for ham. Dette System maa og skal nu være Slut, her er ingen Vej udenom, hvis ikke Begrebet Organisation skal være blot den rene Parodi. Der udbasuneres i lange Toner: se hvor Udviklingen er gaaet frem, det er os, Repræsentanterne, der skaber det for Eder. — *Vrøvl!* — Har Opfindelserne, Tekniken, ikke netop skabt den første Betingelse for Udviklingen, er det ikke netop ved Opfindelserne, Maskinkraftens Hjælp, at Arbejdet er lettet og den største Forandring sket. — Tidens Løsen er nu: Byg op Organisationer paa Føderalismens Grundlag, hvor ikke alene Pligter, men ogsaa Rettigheder tilkommer det enkelte Individ. — Ved *Kamp, direkte Aktion paa Føderalismens Grund* vil vi sejre.

C.

Sangkoret „FERRER".

Fremt. Sangøvelse Blaagaardsgade 35 hver Mandag Aften Kl. 8—10, Café „Klampenborg".

Generalforsamling afholdes **Mandag den 4. Maj.**

Nye Medlemmer optages hver Sangaften.

Styrelsen.

Lock-out — Sympatistrejke.

Siden 1899 har Stor-Lockouten været det Tugtens Ris, som Arbejdsgiverforeningen har svunget over de „genstridige" Arbejdere. Det har været den store Trumf, saa snart det gjaldt om at forhindre Fremstød fra Arbejdernes Side; og den anvendes ogsaa med Formaalet at trykke Arbejdernes knappe Løn endnu længere ned. Er der Mukken i Geledderne, saa blot 100,000 Mand paa Gaden — det skal nok hjælpe.

Arbejderne har — med den hidtil anvendte Taktik — staaet ret hjælpeløse overfor dette moderne Lockout-Uhyre, der ved en fornuftig Behandling fra Arbejdernes Organisationers Side snart kunde reduceres til kun at være et Spøgelse.

Men intet Modtræk er foretaget mod Lockouten, og intet Vaaben har Organisationerne haft eller troet at have mod dette Uhyre og Generaludsultningen.

Pengeunderstøttelsen til de lockoutede er jo en ret negativ Modstand, særlig naar Lockouten er langvarig; thi foruden at det er en Sultekur for de udelukkede, bringer det før eller senere Splittelse blandt Arbejderne, idet *de*, der skal betale Ekstrakontingent, vil kræve Konfliktens Ophør, — og netop dette Forhold regner Arbejdskøberne i høj Grad med, naar de etablerer Lockout.

For at imødegaa Lockouten bruger D. s. F. ellers at appellere til „den offentlige Mening"s Barmhjertighed. Den offentlige Mening, det vil sige, det demoraliserede, snæversynede og egoistiske Borgerskab, der repræsenteres af nogle Pengejødeorganer med „radikalt" Tilsnit — *der* søger man Medlidenhed mod de fæle Kapitalister —, og for ret at blødgøre Borgerskabet, bruger man sædvanligvis i det officielle Partiorgan at fremstille Arbejderen som et stakkels hjælpeløst Pjok, der er al Medynk og Barmhjertighed værd.

At denne Made at afværge Lockouter paa ikke er videre probat, har Tiden mange Gange vist; thi „den offentlige Mening" lægger klart for Dagen, at naar Arbejderne vil appellere til deres Medlidenhed, kan de lige saa godt underkaste sig Arbejdskøberne.

D. s. F. har ogsaa et andet „Vaaben" mod Lockouten, nemlig — Forligsmanden. Denne Institution bruger de at spille ud som en Trumf for Arbejderne, naar de ikke selv kan eller vil gøre noget effektivt.

Vi har Gang paa Gang set, hvad disse „Vaaben" er værd mod Lockouten, og vi maa kræve, at det nu er Slut med den gøren Nar af os.

Der maa derfor tilgribes et Modtræk mod Stor-Louckouten — et Vaaben, som rammer, hvor det skal, og derfor kan faa d'Hrr. Arbejdskøbere til at ophøre med deres evindelige Lockoutbrøl. Dette Modtræk bestaar selvfølgelig deri, at Arbejderne iværksætter den udvidede Sympatistrejke. *Det er Modtrækket mod Lockouten;* der findes intet andet — og vil Arbejderne ikke antage denne Kampform, er deres „stærke" Organisationer ikke en Døjt værd for dem, thi Lockoutsvøben skal nok tage Pippet fra dem, trods Understøttelse, offentlig Mening og Forligsmænd.

Motiveringen for, at det er dette Modtræk, der skal benyttes, ligger deri, at Arbejdskøberne ved deres Lockouter og -Varsler altid medtager de Arbejdergrupper, der bedst kan undværes for Produktionens og Samfundsmaskineriets rolige Gang. Derimod passer de altid paa at undtage de Grupper, hvis Arbejdsnedlæggelse vil genere Produktionslivet mere føleligt; men det er et Bevis for, at Arbejdskøberne helst vil undgaa, at disse Virksomheder standses, *og derfor skal Arbejderne standse dem.*

Selv om et stort Antal Arbejdere lockoutes, er det dog kun en forholdsvis lille Kapital, som derved ligger død — paa Grund af store Lagere, men naar Arbejderne standser de vigtigste Samfundsfunktioner, ligger hele Udbytterkapitalen brak, uden at kunne indsuge sin sædvanlige Næring ved Arbejdernes Slid. Derved bringes der Splittelse mellem Kapitalgrupperne — med andre Ord: *Arbejderne fører Krigen over i Fjendens Lejr.*

Ved Standsning af de Virksomheder, der danner Grundlaget for Produktionen og det kapitalistiske Samfund (Gas, Vand, Elektricitet, Renovation, Transport o. l.) vil der opstaa en Tilstand saa uholdbar for Borgerskabet og Autoriteterne, at der maa skaffes Fred hurtigt og for enhver Pris, og denne Tilstand kan *kun Arbejderne profitere* af. Arbejderne behøver jo ikke at føle sig trykkede ved den Tilstand, der opstaar ved en gennemført Sympatistrejke, thi de er jo ikke interesserede i Udbyttersamfundets rolige Gang og det kapitalistiske Samfunds Bestaaen, og det er klart, at den Part, der er mest interesseret i at faa Fred, maa gøre Indrømmelser.

Den konsekvent gennemførte, udvidede Sympatistrejke forudsætter først og fremmest en Arbejderorganisation, der vil benytte denne Taktik, dernæst forudsætter den visse Egenskaber hos Arbejderne, særlig at de forstaar deres Stilling som Udbytningsobjekter i Samfundet, og at de er i Besiddelse af en Solidaritetsfølelse, der er i Stand til at overdøve Betænkelighederne ved at risikere „den gode Plads", Pension m. m.

De Egenskaber er tilstede hos Arbejderne, men de slumrer og vil nemt kunne vækkes til Bevidsthed, hvis Arbejdernes Hovedorganisation (D. s. F.) vilde have det og vilde udføre et Stykke Agitationsarbejde i den Retning.

For at iværksætte Sympatistrejken, er det iøvrigt ikke sandsynligt, at alle Arbejdere i de mest *uundværlige* Virksomheder vil gaa med dertil. Ofte vil en enkelt Gruppe kunne standse det hele — og vil den ene Arbejdergruppe ikke stille sig solidarisk, saa vil den anden, og dermed er Modtrækket iværksat.

Forøvrigt er al den Tale om, at Arbejderne ikke kan gennemføre eller iværksætte Sympatistrejken en eneste stor Fallitérklæring for de danske Arbejdere og deres (i „Doc.-Dem.") saa lovpriste Organisationer, — eller hvad skal man kalde det, at Arbejderne efter over 50 Aars Organisationsarbejde ikke er i Stand til at foretage det naturlige, logiske og højst nødvendige Modtræk mod Lockouten.

s—.

Har du tegnet din Arbejdskammerat som Abonnent paa „Solidaritet"?

Hvad er Meningen?

Den socialdemokratiske Regering har nu snart siddet 1 Aar, vi har set dem fremsætte en Mængde Forslag i Rigsdagen, men stadig ikke nogen ny Arbejdsløshedslov, vi troede ellers, at en socialdemokratisk Regering vilde skynde sig med at forelægge en saadan, hvad skulde ellers en Arbejderlregering lave, hvis den ikke skulde hjælpe de arbejdsløse.

Da Kragh var Minister og fik vedtaget sin Arbejdsløshedslov, sagde Socialdem., at det var en daarlig Lov, alligevel har vi nu set Borgbjerg i et helt Aar arbejde efter denne Lov.

Hvad er Meningen? Skal de arbejdsløse stadig vente, eller skal vi atter rejse de arbejdsløse til en Aktion, saa at de Herrer Lovgivere bliver opmærksom paa, at der stadig er arbejdsløse. Vi har ganske vist set, at Socialdem. skriver, at der ikke er flere arbejdsløse end før Krigen. Socialdemokraten glemmer, at ikke alle de arbejdsløse bliver kontrolleret, at den største Del af de arbejdsløse, som ikke faar nogen Understøttelse, ikke bliver kontrolleret, og saa heller ikke er medregnet i de officielle Tal. Og at disses Antal stadig bliver flere og flere. Arbejdsløshedsloven kræver nemlig, at for at faa Understøttelse, naar det 3-aarige Maksimum er opbrugt, skal de have ½ Aars Arbejde i Løbet af et Aar.

Socialdemokraten ved, at stadig flere og flere Arbejdere kommer paa Fattigvæsenet, man skulde ellers tro, at Partiet vilde forhindre dette, det er jo deres Vælgere, det gaar ud over.

Arbejdere! Sæt ikke jeres fattige Stumper paa Laanekontoret, det meste af det, ser I jo aldrig mere. Lad Samfundet understøtte eder, naar det ikke vil skaffe jer Arbejde. Det kan jo være ligemeget, om Pengene kommer fra Fattigvæsenet eller Hjælpekassen.

Vil Socialdemokratiet ikke, at I kommer paa Fattigvæsenet, ja saa maa det sørge for Arbejde eller Understøttelse til alle arbejdsløse.

C.

Revolutionær Arbejderforbund:

Formand: Mart. Jensen, Studiestræde 41^{1} B., Københ. K.
Kontoret: Smedegade 4 Kæld., København N., er aabent Lørdag Aften fra Kl. 6—8.

Revolutionær Arbejderforbund

afholder Medlemsmøde Torsdag d. 14. og Torsdag d. 28. Maj Kl. 8 Aft. i „Kommunekælderen" (Hj. af Gothersgade og Farimagsgade.) *Styrelsen.*

Stof, som indsendes til Bladet, maa *senest* være Redaktionen i Hænde 14 Dage før Bladets Udgivelse.

Adresse: *„Solidaritet"s Redaktion, Smedegade 4.*

LÆS Bogen om Machnobevægelsen. Giver udmærkede Bidrag til Belysning af den russiske Revolution. Prisen er kun Kr. 2,50, og Bogen kan købes paa „Solidaritet"s Ekspedition.

Skaf „Solidaritet" en Abonnent!

Til

Lokalporto 5 Øre Udenbys 10 Øre sendes i aaben Kuvert.

Solidaritets Ekspedition
Smedegade 4, Kj.
København N.